

καὶ εἰρήνης, ἔργον προσφιλὲς τῇ Γαλλίᾳ, ὡς σύμβολον ψηλαφητόν τῶν πόθων αὐτῆς πρὸς ἔνωσιν, ὁμόνοιαν, πολιτισμὸν καὶ πρόοδον. Ὅτι ἡ ἰδέα τῆς Ἐκθέσεως ταύτης συνελήφθη τῇ ἐπαύριον τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἡ Δημοκρατία ἔλαβε τὴν ὀριστικὴν αὐτῆς κύρωσιν διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ γαλλικοῦ συντάγματος. Προσκαλοῦσα τὸν κόσμον εἰς μέγαν συναγωνισμὸν, ἡ ἐναρξίς τοῦ ὁποίου ὠρίσθη τῇ 1 Μαΐου, 1878, ἡ κυβέρνησις τῆς Δημοκρατίας ἐδείξε τὰς τάσεις αὐτῆς καὶ τὸν σκοπὸν πρὸς ὃν ἐπόθει εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ἀφιερῶσιν τὰς προσπάθειάς καὶ τὴν ἐνέργειαν αὐτῆς. Πανταχόθεν γινόμενον δεκτὸν εὐνοϊκῶς, τιμῆθην διὰ τῆς ὁμοφώνου εὐχῆς τῶν γαλλικῶν βουλῶν, τὸ σχέδιον ἐκυρώθη διὰ τοῦ νόμου τῆς 29 Ἰουλίου 1876. Σήμερον μεθ' ὅλην τὴν ἀνάγκην τῆς αὐξήσεως κατὰ τὸ ἥμισυ τῆς ἐκτάσεως τῶν οἰκοδομῶν αἱ ὁποῖαι κατ' ἀρχὰς ἐνομιέσθησαν ἱκαναί, ὅπως ἀρκέσωσιν εἰς τὴν συρροὴν τῶν ἐκθετῶν, τὸ ἔργον συνετελέσθη. Εἰς ὀλιγώτερον τῶν 20 μηνῶν, τὰ γιγάντια ταῦτα οἰκοδομήματα, ὑπερέχοντα πάντων ὅσα μέχρι τοῦδε ἐγένοντο ἐν ταῖς προαγουμέναις τῆς Γαλλίας ἐκθέσεσιν, ἐπεραιώθησαν. Τεράστιος ἀριθμὸς τόνων μετάλλου ἐχρησάσθη πρὸς οἰκοδομὴν αὐτῶν, καὶ πολλὰ φυσικὰ δυσχέρεια ἀπνητήθησαν καὶ κατεβλήθησαν, πολλὰ δὲ νέα προβλήματα ἐλύθησαν.

Εἰς τοὺς προσεχεῖς ἀριθμοὺς τῆς Ἀθηναϊδος θέλομεν ἐν συνόψει περιγράψει τὰ κυριώτερα τῆς Ἐκθέσεως τμήματα.

ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΑΙΟΝ ΤΟΥ ΣΤΑΝΙΣΛΑΟΥ

[Συνέχεια καὶ τέλος].

Δ'. Ὁ οἶκος τοῦ Ἱερέως.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν λίαν πρωὶ ὁ Δοβρὺς μετέβη πρὸς ἐντάμνωσιν τοῦ ἱερέως τοῦ χωρίου. Ἦτο δὲ ἀγαθὸς τις ἄνθρωπος, ὅστις ἐγίνωσκε τὴν θέσιν τοῦ Δοβρῦ καὶ πολὺ ἐλυπεῖτο διότι δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν βοηθήσῃ. Ἐν τούτοις ἅμα τὸν εἶδεν ἐρχόμενον τὸν ὑπεδέχθη μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης καὶ ἤρχισε νὰ τὸν παρηγορῇ, παραπονοῦμενος συγχρόνως ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν βοηθήσῃ.

— Ναι, γινώσκω τὴν καρδίαν σου, ἀπήντησεν ὁ χωρικός· πιστεύω ὅμως ὅτι σήμερον δὲ δυνήθης νὰ με συντρέξῃς, οὐχὶ βεβαίως μὲ χρήματα, ταῦτα δι' ἐμὲ εἶναι τῶρα ὑπόθεσις δευτερεύουσα. Εὐρίσκομαι εἰς μεγάλην στενοχωρίαν καὶ πολλὴν ἀπορίαν ὡς πρὸς τὸ τί μέλλω νὰ πράξω, οὐχὶ πρὸς τοὺς δανειστάς μου ἀλλ' ἐνεκα νέου καὶ ἐκτάκτου συμβάντος. Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἤρχισε νὰ διηγῆται εἰς τὸν ἐκπληττόμενον ἱερεῖα τὴν μετὰ τοῦ κόρακος σκηνήν.

— Πῶς! εἰς κόραξ ἦλθεν εἰς βοήθειάν σου; ἀνεφώνησεν ἑκθαμβὸς ὁ ἱερεὺς· τοῦτο εἶναι τόσο ἐκτακτὸν τόσο σπάνιον ὥστε καταντᾷ ἀπίστευτον.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ χωρικός. Καὶ ἐντούτοις ἰδοὺ τί μοι ἔφερε· καὶ ἔθεσεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἱερέως τὸ δακτυλίδιον.

Ὁ ἱερεὺς λαβὼν αὐτὸ εἰς χεῖρας καὶ ἐξετάσας αὐτὸ μόλις ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Τοῦτο τὸ δακτυλίδιον, ἀνέκραξεν, εἶναι ἡ τοῦ βασιλέως μας σφραγίς! Ἰδὲ ἐπὶ τοῦ πολυτίμου τούτου λίθου τὰ δύο ἀρχικὰ γράμματα Σ. Β. Στανίσλαος Βασιλεὺς. Ναι, Δοβρῦ, τῶρα δύναμαι νὰ σὲ βοηθήσω. Θὰ ἐκθέσω εἰς τὸν βασιλέα ὅλην τὴν στενοχωρίαν τῆς θέσεώς σου, καὶ δὲ ἐφελεύσω τὴν βασιλικὴν προσοχὴν ἐπὶ ἐνὸς τιμίου καὶ πιστοῦ ὑπηκόου του. Ὑπάγε εἰς τὴν οἰκίαν σου καὶ εὐλόγει τὸν οὐράνιον μας Πατέρα.

Ὅταν ὁ Δοβρὺς ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ ἱερέως, ὁ ἀνέμος ἔπνευσε ψυχρότατος καὶ χιὼν ἐπιπτεν ἀφθόνως· ἡ ψυχὴ ὅμως τοῦ χωρικοῦ εἶχεν εὐδίαν, εἶχεν ἀνοιξιν. Καίτοι οἱ πόδες του ἐπάτων ἐπὶ τῆς χιόνος, ἡ καρδιά του εὐρίσκετο ἐν τῷ μέσῳ ῥόδων εὐωδῶν. «Φύσα ὅσον θέλεις, ψυχρὲ Ῥωσσικὲ ἀνεμα», εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Δοβρὺς, «πολὺ μὲ ἐτυράννησες, ἀλλὰ τῶρα πράξε ὅ,τι θέλεις. Τί δὲ εἶπε ἡ Μαρία μου ὅταν ἀκούσῃ εἰς ποῖον τὸ δακτυλίδιον ἀνήκει; Τί δὲ αἰσθανθῇ ὅταν μάθῃ τί μέλλει νὰ πράξῃ ὁ ἱερεὺς; ὦ, ἄς εὐλογῇ τὸν Θεόν μου καὶ ἄς χαίρῃ ἐν τῇ ἀγάπῃ του». Τοιαῦτα μελετῶν καθ' ἑαυτὸν ἔφθασε εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἡ σύζυγός του, ἥτις ἀνυπομόνως περιέμενεν αὐτὸν, ὡς τὸν εἶδεν, ἔτρεξεν εἰς προὔπαντήσιν του. Ἡ χαρὰ τοῦ Δοβρῦ ἦτο τόσο μεγάλη, ὥστε οὐδὲ ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἠδύνατο νὰ κρύψῃ αὐτὴν ἀπὸ τοὺς φιλάτους του. Ἀμα λοιπὸν εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του ἤρπασε τὰ τέκνα του τὰ κατεβλήθη καὶ ἀμέσως διηγῆται εἰς τὴν σύζυγόν του τὰ πάντα. Ὅταν τὰ τέσσαρα μεγαλῆτερα παιδιά ἤκουσαν ὅτι τὸ δακτυλίδιον ἀνῆκεν εἰς τὸν βασιλέα, ἤρχισαν νὰ χορεύωσι ἀπὸ τὴν χαρὰν των. Ὑπῆγαν μίαν φορὰν μὲ τὸν πατέρα των εἰς τὴν Βαρτοβίαν καὶ ἐστάθησαν ἐμπροσθεν τοῦ βασιλικοῦ παλατίου καὶ εἶδον τὸν βασιλέα καθήμενον ἐπὶ ἀμάξης, συρομένης ὑπὸ ἐξ ἵππων· ναι, καὶ ὁ βασιλεὺς τὰ ἐχαιρέτησεν, ὅταν τὰ παιδιά ἀπεκάλυψαν τὰς κεφαλὰς των· διότι ὁ βασιλεὺς Στανίσλαος, ὅστις ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Πολωνίαν ἀπὸ τὸ 1705 ἕως τὸ 1709, ἦτο ἡγεμὼν ἀγαθὸς καὶ εὐπροσθήγορος. Ὁ κόραξ λοιπὸν ἦτο ἀδύνατον νὰ θέσῃ τὴν τύχην τοῦ χωρικοῦ μας καὶ τῆς οἰκογενείας του εἰς χεῖρας καλλιτέρας ἀπὸ τὰς τοῦ βασιλέως ἐκεῖνου.

Ε'. Τὸ παίραμα.

Δύο μετὰ ταῦτα ἡμέρας ὥραία τις ἄμαξα ὑπὸ τεσσάρων ἵππων συρομένη, ἐλθοῦσα εἰς τὸ χωρίον, ἐστάθη ἐνώπιον τῆς θύρας τοῦ ἱερέως. Ἐκ τῆς ἐνδυμασίας τῶν ὑπηρετῶν καὶ τῶν ἐπὶ τῆς ἀμάξης σημάτων ἦτο φανερώτατον εἰς πάντας ὅτι ἡ ἄμαξα ἐκεῖνη ἤρχετο ἀπὸ τῶν βασιλικῶν ἀνακτόρων. Οἱ χωρικοὶ ἐξῆλθον εἰς τὰς θύρας των, τὰ παιδιά ἔτρεξαν πρὸς τὴν ἄμαξαν, αἱ γυναῖκες ἐκυψαν εἰς τὰ παραθύρα. «Τί συνέβη;» ἔλεγον καθ' ἑαυτοὺς, «τί τρέχει καὶ ἦλθε βασιλικὴ ἄμαξα εἰς τοῦ ἱερέως μας τὸν οἶκον;» Ἀλλ' ἡ ἐκπληξίς των ἐκορυφώθη ὅτε εἶδον τὴν ἄμαξαν, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐκάθητο ὁ ἱερεὺς τοῦ βασιλέως καὶ ὁ τοῦ χω-

ρίου των, σταθεῖσα ἐνώπιον τῆς οἰκίας τοῦ γείτονός των Δοβρῦ, αὐτὸν δὲ τὸν Δοβρῦν, φοροῦντα τὰ τῆς ἐορτῆς ἐνδύματά του, νὰ εἰσέλθῃ. Τοιοῦτόν τι οὐδέποτε συνέβη εἰς χωρικὸν τῆς Πολωνίας· ὅτι δὲν ἔτρεχε κακὸν τί ἦτο πολὺ φανερόν, διότι ὁ Δοβρῦς ἦτο εὐθυμὸς ὡς εἰ ἐπορεύετο εἰς γάμον. Τινὲς τῶν βλεπόντων ᾗσθάνθησαν φθόνον εἰς τὴν καρδίαν των ἀλλ' ὁ κόραξ ὅστις ἐκάθητο ἐπὶ τῆς στέγης τοῦ σταύλου ἐβλέπε μετ' εὐχρηστικῆς τὸν κύριόν του, τῆς δὲ Μαρίας ἡ καρδιά ἦτο πλήρης χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Θεόν.

Ὁ Δοβρῦς ἐν τούτοις καθ' ὁδὸν ᾗσθάνετο εἰδὸς τι ταραχῆς καὶ καθ' ὅσον ἐπλησίαζον εἰς τὴν πόλιν τὸ δάρρος του ἐξέλειπεν.

Οἱ δύο ἱερεῖς προσεπάθουν μὲ μυρίους λόγους νὰ τὸν στηρίξωσιν· ἀλλ' εἰς μάτην. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον κάπως τὸν παρηγόρει ἦτο ἡ παρουσία τοῦ κόρακος, ὅστις καταβάς ἐκ τῆς στέγης εἶχε καθίσει ἐπὶ τῆς ἀμάξης ὡς ἐντιμὸς ἀκόλουθος. Τέλος ἡ ἀμάξα ἐστάθη ἐνώπιον τοῦ βασιλικοῦ παλατίου. Ὁ δὲ Δοβρῦς παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, ἡ φιλοφροσύνη τοῦ ὁποῖου τόσον ἐμάγευσε τὸν χωρικόν, ὥστε ἤρχισε μὲ ὅλην τὴν ἀφέλειαν καὶ μὲ ἄκραν ἀταραξίαν νὰ διηγῆται κατὰ πλάτος τὴν ἱστορίαν τοῦ κόρακος καὶ τοῦ δακτυλιδίου, ὡς εἰ ἐκάθητο εἰς τὴν καλύβην του καὶ συνωμίλει μὲ τινὰ γείτονά του. Ἡ ἀπώλεια τοῦ δακτυλιδίου εἶχε προξενήσει μεγάλην ταραχὴν καὶ σύγχυσιν εἰς τὰ ἀνάκτορα· πᾶσα γωνία εἶχεν ἐρευνηθῇ, μυρία ὑπόψιαι ἡγέρθησαν καὶ οἱ μᾶλλον τίμιαι ὑπηρεταὶ ἐθεωροῦντο ὡς ἀνάξιοι ἐμπιστοσύνης. Ἀλλ' ἤδη πᾶσα ἀνησυχία ἐξέλειπεν, ἡ δὲ πιστότης καὶ τιμιότης τῶν ὑπηρετῶν ἀπεδείχθη. Τινὲς μάλιστα τούτων ἤρχισαν νὰ ἐνθυμῶνται ὅτι κόραξ τις ἐπέτα ἔξωθεν τοῦ παλατίου καὶ ὅτι τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐχάθη τὸ δακτυλίδιον τὰ παράθυρα τοῦ βασιλικοῦ δωματίου εἶχον μείνει ὥρας τινὰς ἀνοικτά. Ἐν τούτοις ἐπειδὴ ἡ κόραξ ἦτο πάλιν παρὼν ἀπεφασίσθη νὰ τεθῇ ὑπὸ δοκιμασίαν. Ἔβησαν λοιπὸν τὸ δακτυλίδιον ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὁ δὲ βασιλεὺς καὶ οἱ περισσώτεροι ἀπεμακρύνθησαν. Τότε πρὸς θαυμασμὸν πάντων ὁ κόραξ ὤρμησεν εἰς τὴν τράπεζαν, ἔλαβε τὸ δακτυλίδιον καὶ ἐλθὼν ἔθεσεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ χωρικοῦ κυρίου του! Οὕτως ἐπεβεβαιώθη ἡ ἀλήθεια τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου λεγομένων καὶ τοῦ ζώου ἡ ἐπιθυμία νὰ δωρῇ εἰς τὸν χωρικόν τὸ πολύτιμον ἐκεῖνο κειμήλιον. Τὸ συμβάν τοῦτο ἐνέβαλε πάντας εἰς ἀπορίαν· ἀλλ' ἡ τοῦ βασιλέως καρδιά ἐπληρώθη ἀπὸ στοχασμοὺς σοβαροῦς. Πῶς τὸ πτηνὸν ἐνόησε τὴν δεινὴν τοῦ χωρικοῦ δέσιν; πῶθεν ἐγίνωσκεν ὅτι τὸ δακτυλίδιον ἠδύνατο νὰ μεταβάλλῃ τοῦ κυρίου του τὴν κατάστασιν;...

Ὅταν ἦλθεν ὁ χειμὼν, ὁ Δοβρῦς καλοενδεδυμένος, τὰ παιδιὰ του θερμὰ καὶ εὐθυμα καὶ ἡ σύζυγός του εὐγνώμων ἀπηλλαγμένοι παντὸς χρέους, μὲ σταῦλον μεγαλῆτερον καὶ δύο γαλακτεράς ἀγελάδας, ἐκάθητο μετὰ τοῦ γεροκόρακος ἐντὸς τῆς νεοκτισθείσης οἰκίας των, εὐλογοῦντες τὸν Θεόν, ὅστις διὰ τόσον

θαυμαστοῦ τρόπου ἔσωσεν αὐτοὺς ἀπὸ καταστροφῆς βεβαίαν.

Οὕτως ἡ θεία Πρόνοια καὶ διὰ τῶν μᾶλλον παραξένων μέσων πολλάκις ἐρχεται εἰς βοήθειαν τῶν ἐχόντων ἀπόλυτον αὐτῆς ἀνάγκην· καὶ κάμνει νὰ λάμψῃ ἡ ἀρετὴ, ὅπου τὸ θεῖον τοῦτο δῶρον εὐρίσκεται. Εἴθε πάντες νὰ ἔχωμεν ἀπεριόριστον ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν πανσόφως διοικοῦσαν τὰ πάντα πανάγαθον τοῦ Θεοῦ χεῖρα· καὶ νὰ προτιμῶμεν τὴν ἀρετὴν καὶ εἰς αὐτάς τὰς μᾶλλον δυσκόλους στιγμὰς τῆς πολυμύχθου ζωῆς ταύτης, γινώσκοντες ὅτι ὅσοι ἐνεκαρτέρησαν οὐδέποτε κατησχύνθησαν.

* *

ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΖΩΑ.

ΚΕΦ. ΚΕ'.—ΑΜΥΝΤΙΚΑ ΚΑΙ ΕΠΙΘΕΤΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ.

Τὰ ζῶα ἔχουσι διάφορα ὄργανα πρὸς ἄμυναν ἑαυτῶν· τινὰ ἔχουσιν ὄνυχας, ἄλλα κέρατα, ἄλλα ῥάμφη ὀξέα, ἰσχυροὺς ὀδόντας, καὶ ἄλλα κέντρα. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος οὐδὲν τούτων ἔχει, διότι, διὰ τῆς διανοίας αὐτοῦ δύναται νὰ ἐφεύρῃ ἐργαλεῖα πρὸς ἄμυναν, δέ τῶν ταῦτα εἰς ἐνέργειαν διὰ τῶν χειρῶν του. Ἐὰν οἱ ἄνθρωποι δὲν ἠδύναντο νὰ ἐφεύρωσι καὶ μεταχειρίζονται ἐργαλεῖα οἷα τὰ δόρατα, τὰ ξίφη, τὰ πυροβόλα, πολὺ θὰ ἐκινδύνευον ἀπέναντι τινῶν ἐκ τῶν ζώων. Ὁ λέων καὶ ἡ τίγρις, καὶ τὸν ἰσχυρότερον δύνανται νὰ σχίσωσι ἐὰν δὲν ἔχῃ τι εἰς τὰς χεῖρας του δι' οὗ νὰ ὑπερασπισθῇ.

Καλὸν θὰ ἦτο ἐὰν οἱ ἄνθρωποι ἠδύναντο νὰ μεταχειρίζονται τὰ ὅπλα τὰ ὁποῖα κατασκευάζουσι μόνον πρὸς ἄμυναν ἑαυτῶν· ἀλλὰ πολλάκις τὰ μεταχειρίζονται εἰς ἐπίθεσιν κατὰ τῶν ἄλλων, ὅπως τὰ ζῶα τὰ ὅπλα των, ἐνίοτε δὲ καὶ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς ὀδόντας καὶ τοὺς ὄνυχας ὡς πρᾶττοι τὰ κτήνη. Αἱ χεῖρες ἐγένοντο πρὸς ὠφέλιμον ἐργασίαν καὶ ἀθάνα παιδιὰν· ἀλλὰ πολλάκις γίνεται τούτων χρῆσις πρὸς ἐπίθεσιν. Οἱ ὀδόντες ἐδόθησαν ἡμῖν ἵνα τρώγωμεν μετ' αὐτῶν, ἀλλ' οἱ παῖδες, καὶ οἱ ἄνδρες πολλάκις, δάκνουσι δι' αὐτῶν ὡς ὠργισμένα κτήνη. Οἱ ὄνυχες ἐδόθησαν ἡμῖν πρὸς διαφόρους ἐπωφελεῖς σκοποὺς, ἀλλ' οἱ παῖδες τοὺς μεταχειρίζονται πολλάκις πρὸς διαπάλην, ὡς τὰ κτήνη τοὺς ὄνυχας των. Τὰ ἐπιθετικὰ ὄργανα πτηνῶν τινῶν εἶναι πλέον ἰσχυρά, ὡς τὰ τοῦ ἀετοῦ καὶ τοῦ γυπὸς, ὅστις ἀρπάζει καὶ σπαράττει ὀλόκληρον ἄνθρωπον.

Ὁ πελεκάν ὃν βλέπετε ὀπισθεν, ἔχει τὸ μέγιστον ῥάμφος πάντων τῶν ἄλλων πτηνῶν, τὸ μεταχειρίζεται εἰς κατασκευὴν τῆς τροφῆς του, συνισταμένης εἰς ὀπώρας, μύς καὶ μικρὰ πτηνά. Τὰ ἄκρα τοῦ ῥάμφους εἰσὶν ὀδοντωτά ὡς πρίων, κατὰλληλα πρὸς κατάρτησιν τῶν μικρῶν ζώων ἐξ ὧν τὸ πτηνὸν τοῦτο ἀποτρέφεται. Μεταχειρίζεται ὁμοίως τὸ ῥάμφος του καὶ πρὸς ἄμυναν κατὰ τῶν ἄλλων ζώων τῶν ἐπιτιθεμέ-